

АКТИ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

**УХВАЛА
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Вінника Володимира Олексійовича щодо офіційного тлумачення положень статті 19, частини першої статті 64, статей 121, 123, 129 Конституції України, частин першої — п'ятої статті 214, частин першої, другої статті 218, частини третьої статті 307 Кримінального процесуального кодексу України, статті 12 Закону України «Про звернення громадян»

м. Київ
28 травня 2014 року
№ 63-у/2014

Справа № 2-54/2014

Конституційний Суд України у складі суддів:

Бауліна Юрія Васильовича — головуючого,
Бринцева Василя Дмитровича,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Гульгата Михайла Мирославовича,
Касмініна Олександра Володимировича,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Мельника Миколи Івановича,
Саса Сергія Володимировича — доповідача,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Стецюка Петра Богдановича,
Тупицького Олександра Миколайовича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,
Шевчука Станіслава Володимировича,
Шишкіна Віктора Івановича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Вінника Володимира Олексійовича щодо офіційного тлумачення положень статті 19, частини першої статті 64, статей 121, 123, 129 Конституції України, частин першої — п'ятої статті 214, частин першої, другої статті 218, частини третьої статті 307 Кримінального процесуального кодексу України (далі — Кодекс), статті 12 Закону України «Про звернення громадян» від 2 жовтня 1996 року № 393/96-ВР (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., № 47, ст. 256) з наступними змінами (далі — Закон).

Заслухавши суддю-доповідача Саса С. В. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

У С Т А Н О В И В:

1. Громадянин Віннік В. О. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень статті 19, частини першої статті 64, статей 121, 123, 129 Конституції України, частин першої — п'ятої статті 214, частин першої, другої статті 218, частини третьої статті 307 Кодексу, статті 12 Закону в аспекті питань щодо:

— обов'язку слідчого, прокурора невідкладно, але не пізніше 24 годин після подання заяви, повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення, вносити відповідні відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань та стосовно недопустимості відмови у прийнятті та реєстрації заяви чи повідомлення про кримінальне правопорушення, а також щодо можливості розпочати розслідування лише після внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань;

— недопустимості застосування слідчим, прокурором, іншою службовою особою, уповноваженою на прийняття та реєстрацію заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення, положень Закону у випадку звернення особи із заявою чи повідомленням про кримінальне правопорушення;

— права громадянина на забезпечення апеляційного та касаційного оскарження ухвали слідчого судді за результатами розгляду скарги на рішення, дії чи бездіяльність слідчого, прокурора відповідно до положень статті 129 Конституції України.

Необхідність в офіційному тлумаченні наведених положень Конституції України, Кодексу та Закону Віннік В. О. обґрунтовує неоднозначним, на його думку, їх застосуванням слідчими суддями судів загальної юрисдикції при розгляді скарг на бездіяльність слідчого, прокурора, яка полягає у невнесенні відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань після отримання ними заяви про кримінальне правопорушення, а також посадовими особами органів прокуратури при розгляді заяв, повідомлень про кримінальні правопорушення як звернень громадян.

Крім того, суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що положення частини третьої статті 307 Кодексу не відповідають статті 64 та пункту 8 частини третьої статті 129 Конституції України, оскільки ними не передбачено можливості апеляційного та касаційного оскарження ухвали слідчого судді за результатами розгляду скарги на рішення, дії чи бездіяльність слідчого, прокурора.

До конституційного звернення автор клопотання долучив копії ухвал судів загальної юрисдикції у справах, в яких він був стороною, та листів-відповідей органів прокуратури.

2. Конституційний Суд України, вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з прийняттям Третьою колегією суддів Конституційного Суду України Ухвали від 20 травня 2014 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пунктів 1, 2, 3 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України», виходить з такого.

2.1. Відповідно до Закону України «Про Конституційний Суд України» конституційне звернення має містити обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положень Конституції України або законів України (пункт 4 частини другої статті 42); підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод (стаття 94).

Під неоднозначним застосуванням положень Конституції України або законів України слід розуміти різне застосування одних і тих же норм цих правових актів судами України, іншими органами державної влади за однакових юридично значимих обставин (Ухвала Конституційного Суду України від 12 травня 2010 року № 31-у/2010).

Аналіз конституційного звернення та долучених до нього матеріалів дає підстави для висновку, що вони не підтверджують неоднозначного застосування судами України положень статті 19, частини першої статті 64, статей 121, 123, 129 Конституції України, частин першої — п'ятої статті 214, частин першої, другої статті 218, частини третьої статті 307 Кодексу, статті 12 Закону.

Із наданих автором клопотання копій судових рішень вбачається, що положення статті 19, частини першої статті 64, статей 121, 123, 129 Конституції України в них не застосовувалися. Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що надані суб'єктом права на конституційне звернення матеріали, у яких відповідні положення Конституції України або законів України не застосовувалися, не можуть бути розглянуті Конституційним Судом України як такі, що підтверджують неоднозначне застосування таких положень судами України, іншими органами державної влади (ухвали від 26 жовтня 2011 року № 54-у/2011, від 28 листопада 2013 року № 61-у/2013).

В ухвалях слідчого судді Ленінського районного суду міста Луганська від 12 квітня 2013 року, від 16 квітня 2013 року, від 22 квітня 2013 року, ухвалі Печерського районного суду міста Києва від 16 грудня 2013 року положення частин першої — п'ятої статті 214, частин першої, другої статті 218 Кодексу застосовано однозначно за однакових юридично значимих обставин (суд не виявив у діях посадових осіб прокуратури ознак бездіяльності та відмовив у задоволенні скаргу). Ухвали Ленінського районного суду міста Луганська від 16 травня 2013 року, від 26 листопада 2013 року, апеляційного суду Луганської області від 9 грудня 2013 року стосуються роз'яснення ухвали слідчого судді Ленінського районного суду міста Луганська від 16 квітня 2013 року згідно зі статтею 380 Кодексу. Положення статті 307 Кодексу застосовано лише в ухвалі апеляційного суду Луганської області від 19 грудня 2012 року.

Аналіз змісту ухвал слідчого судді Ленінського районного суду міста Луганська від 12 квітня 2013 року, від 16 квітня 2013 року, від 22 квітня 2013 року дає підстави для висновку, що положення статті 12 Закону суд застосовує однаково.

Листи-відповіді органів прокуратури, на які посилається Віннік В. О., згідно з правовою позицією Конституційного Суду України, викладеною в Ухвалі від 13 жовтня 2005 року № 36-у/2005, не є актами правозастосування, тому не

можуть братися до уваги при вирішенні питання про наявність неоднозначного застосування вказаних положень Конституції України, Кодексу та Закону.

Отже, автор клопотання не навів обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні зазначених положень Конституції України, Кодексу та Закону, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі відповідно до пункту 2 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України».

2.2. До повноважень Конституційного Суду України належить, зокрема, офіційне тлумачення Конституції та законів України (пункт 4 статті 13 Закону України «Про Конституційний Суд України»).

Зміст конституційного звернення вказує на те, що Віннік В. О. просить не витлумачити відповідні положення Конституції України, Кодексу та Закону, а надати йому юридичну консультацію щодо практичного застосування цих правових норм.

Правозастосовна діяльність полягає в індивідуалізації правових норм щодо конкретних суб'єктів і випадків, тобто в установленні фактичних обставин справи і підборі правових норм, які відповідають цим обставинам. Пошук та аналіз таких норм з метою їх застосування до конкретного випадку є складовою правозастосування. Надання консультацій чи роз'яснень з цього приводу не належить до повноважень Конституційного Суду України (Ухвала Конституційного Суду України від 31 березня 2010 року № 15-у/2010).

У конституційному зверненні автор клопотання фактично висловлює незгоду із застосуванням наведених положень Кодексу і Закону посадовими особами органів прокуратури та судами України.

Отже, наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 3 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України» — невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2.3. Суб'єкт права на конституційне звернення порушує питання про неконституційність положень частини третьої статті 307 Кодексу. Однак громадянин Віннік В. О. згідно з пунктом 1 частини першої статті 150 Конституції України, статтею 40 Закону України «Про Конституційний Суд України» не є суб'єктом права на конституційне подання щодо відповідності Конституції України законів України, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження в цій частині на підставі пункту 1 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України».

Враховуючи викладене та керуючись статтями 150, 153 Конституції України, статтями 40, 42, 45, 50, 94 Закону України «Про Конституційний Суд України», Конституційний Суд України

у х в а л и в :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Вінніка Володимира Олексійовича щодо офіційного тлумачення положень статті 19, частини першої статті 64, статей 121, 123, 129 Конституції України, частин першої — п'ятої статті 214, частин першої, другої статті 218, частини третьої статті 307 Кримінального процесуального кодексу

України, статті 12 Закону України «Про звернення громадян» від 2 жовтня 1996 року № 393/96–ВР з наступними змінами на підставі пунктів 1, 2, 3 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України» — відсутність встановленого Конституцією України, цим законом права на конституційне подання, невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України «Про Конституційний Суд України», та невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ